

Drukke septembermaand voor Choo Choo Sisters en Dixie Express

zondag 25 september 2011 door Bas Noot

De maand september brengen wij op de redactie doorgaans slapend door. Iedereen is moe van de vakantie, het opruimen van de caravan en het drogen van de voortent. De kinderen of kleinkinderen zijn weer naar school en het is nog te vroeg om je tuin of balkonnetje winterklaar te maken.

September 2011 vormde hierop een uitzondering. Ik was aangewezen voor het volgen van de Algemene Beschouwingen. De trouwe lezer heeft mijn verslagen en commentaren in de krant kunnen lezen. Daarbij werd ik halverwege de maand ook nog eens gebeld door zangeres Marieke Adegeest. Zoals de meeste vrouwen viel ze niet onmiddellijk met de deur in huis: 'Goeie vakantie gehad. Je zat toch lekker in eigen land op camping 'de Batterij' bij Scherpenzeel? Nou dan zal je batterij wel lekker opgeladen zijn. GRAPJE'. Nu had ik voortdurend tot mijn liezen in het water gestaan maar dat zei ik maar niet. 'He Bas, we hebben een paar top-optredens voor de boeg en het is al zo lang stil geweest van jouw kant. Kun je weer eens iets leuks over ons schrijven. We hebben ook nieuwe foto's. We hebben de publiciteit hard nodig op dit moment'.

Ik probeerde het nog met: 'Jemig, Marie we hebben de Algemene Beschouwingen en bovendien zit mijn kleinzoon op darten en daar moet ik hem vaak naar toe brengen. Ook is mijn auto op dit moment onbetrouwbaar' 'Geeft niet Bas, je hoeft maar te bellen en je krijgt een lift'

Hillegom

Desondanks tufde ik zaterdag 17 september zelf naar het Ford Museum in Hillegom waar de Dixie Express en Choo Choo Sisters een optreden verzorgden voor Wim die 60 werd. Welke particulier kan zich tegenwoordig nog een 10-mans band veroorloven? Antwoord: 'Wim'. En niet alléén een topper van een band... nee, om het half uur kwamen er ook nog eens allerlei culinaire pronkjuweeltjes voorbij. De volledige band was neergezet in enorme zaal met de akoestiek van een zwembad maar daar trokken de muzikanten zich niets van aan. De hele show werd afgewerkt. De sisters waren vooraf nog even langs de PC Hooft geweest (op

kosten van Wim?) en waren daar meer dan goed geslaagd. Wie zegt dat jongelui niet van Dixieland houden? Een grote groep jongelui schoof een enorme tafel tot dicht bij het orkest en wilde niks missen. Ik vroeg voorzichtig: 'He jongens houden jullie van deze muziek?' Zei d'er zo'n olijkerd: 'K..muziek maar hier kunnen we die meiden goed zien en bovendien zou het lachen zijn als een van die ouwe kerels omvalt. Hoe lang gaan die al niet mee?'

Halverwege de avond verdween het muzikale gezelschap naar de tentoonstellingsruimte voor een heuse 'foto-shoot' met zo'n oldtimer als centerpeice. Nu is aanraken van die museumstukken ten strengste verboden maar er was geen bewaking en in no time zaten de Sisters knus naast elkaar op de leren stoeltjes en hingen de boys er vlotjes omheen, leunend tegen de half loszittende spatbor-

den. Kennelijk was het alarm afgezet. De avond vloog om en om 23.30 reed ik voldaan naar huis. In Hillegom reed ik in een alcoholfuik maar de agent herkende me direct en zei beleefd: 'rijd u maar door meneer Noot'.

Vaals

De volgende dag was ik al weer vroeg op weg naar Vaals. De Dixie Express en Choo Choo Sisters moesten daar optreden om 14.00. Zakelijk leider Peter had Jazzclub Vaals al eens afgepoeierd maar een tweede keer vond ie niet kunnen. Een aantal bandleiden had met man, vrouw, vriend of vriendin ergens een bedje geregeld in hotel of camping. Want met te veel kilometers in te korte tijd staat je voiture binnenkort in het Fordmuseum en jijzelf er bij.

In een achterafzaaltje van 'Resaurant Suisse' stroomde al ver voor aanvangstijd het publiek binnen. Op het Drielandenpunt heb je vanzelfsprekend een internationaal gehoor. Hollanders, Limburgers, Belgen en Duitsers waarvan velen een leeftijd hadden waarop het gehoor een technisch hulpje nodig heeft.

In Limburg komt men om te luisteren en men wil alles horen. Men is dus op tijd en blijft tot de laatste noot.

Voorzitter mevr. Ludy Saas verspilde geen minuut, zei een kort welkomstwoord en de Dixie Express trapte af. Lekker akoestiek en ook onmiddellijk een prima sfeertje. Het is jammer voor de 'Boys' maar veel aanwezigen kwamen waarschijnlijk toch weer voor de Sisters. Zij moesten echter toch even wachten tot de tonen van My Gal Sal en de Buddy Bolden Blues waren weggeëbd.

Daarna kwamen de dames op. Het is zelfs voor de bandleiden elke keer weer een verrassing welk op jurkje de keuze ditmaal is gevallen. Koffers vol met al of niet gewaagde tenuetjes maakt het kiezen voor de zangeressen altijd weer lastig. Hoeveel bloot staat het Roomse zuiden toe? Kennelijk viel e.e.a. in de smaak want al voordat er een noot gezongen was kregen de dames applaus. Daar moeten de heren doorgaans heel wat meer moeite voor doen.

Limburg is de bakermat van de beste harmonie-orkesten en daar weet men goede blaasmuziek te waarderen. Het publiek liet zich niet onbetuigd.

Heel stil werd het toen Peter Fiévez aankondigde dat dit voor cornettist en bandleider Jaap van Berkum zijn laatste formele optreden was. Jaap, de grote animator van het orkest, houdt het voor gezien. Met 10 man op het podium, het verre reizen etc. wordt het allemaal wat veel. In het ge-

voelige publiek pinkte menigeen een traantje weg en men gaf Jaap een diepge-meend applaus. Zangeres Marieke had voor bloemen en een fles (?) gezorgd.

Tijdens de pauze werd zakelijk leider Peter benaderd door een Duits sprekende Belg die voorzitter bleek van de Jazzclub Verviers. Peter had wat moeite met de Drielanden language van de man en haalde Inge erbij. Zij heeft Frans gestudeerd en die taal had de man nog niet gebruikt maar het bleek wel zijn moerstaal. Enfin Inge houdt nu dit zakelijke contact warm.

Maar de show ging door. Plots bleek banjoïst Jan Herman verdwenen. Bij hoge uitzondering had hij eens een solo gegeven dus even ervoor hadden we hem nog gezien. Net toen men wilde verdergaan zonder JH, kwam hij opgewekt binnen met een stapel pruimenvlaai die hij even aan de overkant gekocht had. JH is een echte Amsterdammer en had wellicht nog nooit een echte Limbo vlaai gezien laat staan geproefd.

Jaap liet in 'the Bugle boy of Company B' nog eens zien en horen waarom hij nauwelijks vervangbaar is. Hij bekende mij (uw verslaggever) dat ie een bloedhekel aan het nummer heeft omdat het in zo'n rot toonsoort staat. Maar een leuke show blijft het. Trombonist Hugo heeft weken gestudeerd op de schitterende ballad 'Apple Blossom Time' maar, of hij had zijn mond of trombone vol met een stuk pruimentaart van JH, of hij was de partituur vergeten, of hij durfde niet. Feit is dat de Sisters het fraaie

nummer zongen zonder zijn schitterende verse. Hij maakte e.e.a. wel weer goed in Sway waar hij als geen ander de koebel kan hanteren. Voor een belhamel een klein kunstje.

Het publiek kon er geen genoeg van krijgen en vroeg nogmaals om Bei mir bist du schön en speciaal voor Jaap: de Bugle Boy. De voorzitter sprak tenslotte een dankwoord waarin ze trots vermeldde dat het de club eindelijk gelukt was deze toppers voor zo'n gering bedrag naar Vaals te krijgen. De toppers zullen een volgende maal het dubbele aan honorarium vragen. Gezien de staande ovatie na afloop zal men de portemonnee zeker trekken.

Wellicht ook ligt een optreden in Verviers in het verschiet. Er zal dan vermoedelijk uitbetaald worden in echte Belgische franken, want het lijkt twijfel of onze zuiderburen in de Euro blijven. Die frankskes moeten dan wel in België worden opgemaakt aan bier of Leonidas bonbons want zelfs in Vaals zullen ze waardevol zijn.

Na afloop gingen degenen die bleven overnachten gezellig samen eten in de Raadskelder. Uw verslaggever was ook uitgenodigd en ik kan u verzekeren dat de Raadskelder niet alleen oergezellig is maar daarbij ook over een meer dan uitstekende keuken beschikt. Trijnie, vrouw van drummer Evert, miste een bolletje rijst bij het stoofpotje maar deed zich net zoals de anderen desondanks te goed aan de echte Belgische frieten van vlak over de grens. Tineke van Berkum keek liefdevol naar haar Jaap, die moe maar voldaan van zijn toetje smulde. Laat die jongen nu maar lekker schitteren met combootjes in de buurt. Is goed zo.

De volgende maandagmorgen bezocht ik nog even de vlaaienzaak van JH. Ze waren 'vrijwel losgemaakt door die lange muzikant van dat geweldige jazzorkest dat gisteren aan de overkant speelde'.

Maurik

Ik had die Dixie jongens en meisjes nu wel voldoende gehoord maar Marieke stond er op dat ik meeding naar het 'All Sports Resort' op het Eiland van Maurik. Ik mocht zelfs met haar meerijden. Jezelf laten chaufferen door zo'n beroemdheid? Ja wat moet je dan.

Via het pontje bij Amerongen vonden we al snel het 'Eiland'. Ik had tevoren op Google Earth precies gekeken hoe en waar je dat sports resort kon vinden en dat was maar goed ook. Alle TomTommers werden bij de oprit van het eiland door Tom in de steek gelaten en dan is elke muzikant, zelfs drummer Evert, in alle staten. De gemiddelde autorijder kan de weg naar de bakker niet meer vinden als zijn Tommetje het laat afweten. Een route vooraf bestuderen en kaartje op de knie....zelfs toerfietsers en wandelaars navigeren via GPS. Dit was dan ook de belangrijkste reden dat een groot deel van het publiek vloekend halverwege het eiland is omgedraaid en huiswaarts gekeerd.

Het bestuur van Jazzsociëteit Tiel was ongeveer als enige aanwezig. Desondanks trapte de band keurig op tijd af en sleurden sport-resorters fanatiek met grote blaaskachels om de lege zaal wat op te warmen, iets waartoe de bandleden onvoldoende in staat waren. Enfin toen de glorieuze intocht van de Sisters (Peter doet hier altijd heel ingewikkeld over) volgens draaiboek moest plaats vinden werd maar even met de dames overlegd. Zij hadden zich in hun kleedkamer beziggehouden met Girtalk en wisten niet dat ze op het punt stonden een volkomen lege zaal binnen te huppelen.

Maar ja Watze Kolsters, die Hoed op voortreffelijke wijze op piano verving, had zich suf ge-oefend op die intocht en was al begonnen. Er was een speciaal trapje (zoals bij de Gouden Koets) geregeld en de dames betraden op elegante wijze het podium. Lege zaal of volle zaal de sisters krijgen hem plat. Dixie muzikanten zien doorgaans kans een zaal leeg te spelen maar de Sisters zongen hem vol. Nou vol...? Er kwamen toch voldoende mensen binnen om het lekker gezellig te maken en dat werd het ook. De kersverse cornettist Rinus Havelaar mocht bewijzen dat ie een echte Bugle Boy is. Hij kwam in de buurt, alhoewel in het samenspel met Ellen, met name op het 'relationele vlak', de spanning nog wel een tandje kan hebben. Maar ik geef het je te doen. Zo'n ingewikkeld bugle signaal in C en dan staat even later zo'n pracht van een zangeres naar je te lonken terwijl jij een flitsende solo moet blazen. Pas maar op. Hugo is er ook voor gezwicht. Maar ja dat was in Tsjechië

uitknippen en inlijsten voor op het nachtkastje

Van Marieke mocht iedereen in Bourbonstreet een solootje doen en eigenlijk was het een prima avond waarbij leuke barmeisjes regelmatig rond gingen met bitterballen en vlammetjes. Volgens afspraak mocht de band om 23.00 ophouden. Een aantal kon dan nog de laatste pont naar Amerongen halen (scheelt al gauw 40 km). Ik had wat zorgen om Hugo en Inge, die in dat doolhof van rivierdijkjes en landweggetjes de weg terug moesten zien te vinden naar Haarlem. Gelukkig hadden ze een bedje geregeld bij de zus van Inge in Opheusden (?). Hans Slaterus nam de pont bij W.b. Duurstede. Het was derhalve een enorme drukte op de Lek.

Toen Marieke en ik wegrede vanaf het Resort liep een mikkend zustertje langs het pad. Sis Ellen bepakt en bezakt met jurken, microfoons, standaards en partituren had ineens door dat zelfs de weg van een gevierd artieste naar de top is geplaveid met doorns en distels. Kom op Ellen: aan het eind van die weg lonkt het applaus!

Pontje van Amerongen bij duisternis

Op de pont naar Amerongen stond het halve orkest. Zelfs lui die daar, afgaande op hun vaste woon- of verblijfplaats, weinig te zoeken hadden. Gezellig keuvelend bracht mijn chauffeuse me thuis. Tenslotte kwam er toch nog een aap uit de mouw. 'Goh Bas kun jij hier even voor zorgen, ik weet echt niet wat ik er mee aan moet' en ze drukte me snel een tas-achtige zak of zak-achtige tas in mijn handen. Ik zit nu opgescheept met een stel bezwete dixie inval-overhemden, die ik persoonlijk kan wassen en strijken.

Tot ziens, Bas Noot

